

eller af Amtskommunens Fattigkasse, dog kan hertil føjes, at ikke sjældent faa disse Fattigkasser en Del af Beløbet refunderet af de paagældende Forsørgere. Men fra Statens Side betales der endnu langt mere. Medens det samlede Beløb til Døvstummeanstalterne i Form af Kontingentbetaling fra Forsørger og Kommuner var 103,000 Kr., saa er det fra Staten 247,000 Kr. Endvidere har Staten jo baaret alle de Byggeudgifter, det i Aarenes Løb har været nødvendigt at afholde for disse Anstalters Vedkommende. Man kan i Øjeblikket sige, at Statens Udgift pr. Døvstummelev er 650 Kr. Da man i 1904 gik til den sidste Forhøjelse af Kontingentbetaling fra 280 til 300 Kr., var Hensigten, at man vilde naa op til, at det kommunale Tilskud skulde være Halvdelen af Statens. Nu foreslaar man, af Hensyn til den almindelige Prisstigning og ogsaa af Hensyn til den forbedrede og udvidede Undervisning, der gives paa Anstalterne, at forhøje Kontingentbetalingen fra de 300 til 350 Kr.

I Lovforslaget er Blindeinstitutterne ikke medtagne. Der er den Bestemmelse for Blindeinstitutternes Vedkommende i Loven af 21. Januar 1857, at det normale Kontingent er 700 Kr. pr. Alumne, der er man altsaa oppe ved en Sum, der er over det, som nu foreslaas for Optagelse paa Aandssvageanstalterne og paa Sindssygeanstalterne under Justitsministeriet. Men der tilføjes i den nævnte Lov, at dette Kontingent for de blinde kan helt eller delvis bortfalde, og i Virkeligheden er Forholdet dette, at Staten saa at sige helt afholder denne Udgift, Blindeinstitutterne vedrørende. Man maa jo være forsigtig med at paalægge private eller Kommuner nogen bestemt Afgift i saa Henseende, da Loven ikke paabyder Oplæring af de blinde. Dog er det i høj Grad ønskeligt baade for Samfundet og for den enkelte, at saa mange blinde som muligt komme ind paa Instituttet og blive oplærte til dygtige og nyttige Mennesker.

Medens Lovforslaget saaledes ikke beskæftiger sig med Blindeinstitutterne, angaar det i høj Grad Aandssvageanstalterne. Ærede Medlemmer ville vide, at disse Aandssvageanstalter indtage en ejendommelig Stilling som selvejende Institutioner, ved hvis Drift dog i Virkeligheden Staten kommer til at bære det økonomiske Ansvar. I Henhold til Loven af 21. Februar 1902 og 10. Februar 1905 ere disse private Institutioners Forhold til Staten nærmere fastsat. I Øjeblikket er Forholdet dette, at

der betales disse Anstalter 600 Kr. om Aaret pr. Alumne, og deraf skal der udredes af private Forsørgere eller af Kommunerne ialt 300 Kr., saaledes at Amtskommunen sammen med Sognekommunen deltager med Halvdelen. Staten tilskyder altsaa Resten. Nu er Forholdet dette, at de 3 store Aandssvageanstalter, vi have, den paa Sjælland, nemlig Ebberødgaard og Gl. Bakkehus, den ved Vejle, Brejningeanstalten og den i Ribe, have forskellige økonomiske Betingelser at arbejde under. Hidtil har det været saadan, at den sjællandske Afdeling har haft et meget tilfredsstillende Budget, det hidtidige Kontingent er altsaa slaaet godt til, men man staar paa denne gamle Anstalt, Gl. Bakkehus—Ebberødgaard, overfor store Nybygninger, saaledes at i de kommende Aar vil denne Anstalts Budget ikke kunne balancere. Hvad Ribe-Anstalten angaar, hvor Forholdene jo ere nye, ønsker man i høj Grad og finder det aldeles nødvendigt, at man gaar til en Ændring med Hensyn til Personalets Beskaffenhed, saaledes at man faar uddannede Plejersker, og ikke som nu tager almindelige Tjenestepiger til Opsynspiger. Dette vil medføre en aarlig Udgift paa 3,000 Kr. Naar dertil kommer, at man ønsker paa forskellig Maade efter de Erfaringer, der ere indvundne i Ribe, at forbedre Forholdene ogsaa med Hensyn til Økonomien, vil ej heller denne Anstalts Budget i Fremtiden kunne balancere. Hvad endelig Anstalten paa Brejninge angaar, arbejder den allerede med et stort Underskud. Det hidrører nemlig dels fra, at denne Anstalt har en meget stor Gæld at forrente og amortisere, saaledes at 8 $\frac{1}{4}$ pCt. af det samlede Udgiftsbeløb medgaa til Forrentning og Amortisation. Endvidere hidrører Underskuddet fra, at man paa Brejninge har maattet modtage en Række overmaade vanskelige Individuer, hvis Internering og Pasning have kostet Anstalten overmaade store Udgifter. For Brejninge som for de andre Anstalter bliver det derhos nødvendigt at gaa til en Lønningsforhøjelse for Personalet, for at dette kan tjene paa fuldt tilfredsstillende Vis; kort sagt, for alle 3 Anstalters Vedkommende, men i første Linie dog for Brejninges Vedkommende, er det nødvendigt at skaffe større Indtægter paa Budgettet, og man har da ment, at det naturligeste vilde være, da Prisstigningen falder paa alle de Varer, der indkøbes, Økonomien vedrørende, og da den falder paa Lønningsforhøjelserne, at tage et større Bidrag fra de private Forsørgere eller fra